

# Сон і ти

Нестор Чир

...Вершилась страта. Хтось когось карав.  
Сміялась доля голосом сопілки.  
Ятрилась рана зламаної гілки  
Старої яблуні. І стогін не вгавав.

Було все дивним, мов би інший світ,  
І я — не я, якась сумна подоба.  
Старий ридван нагадував хворобу,  
На ньому — смерть зривала білий цвіт.

Та я проснувсь. І була поруч ти,  
Уся гарчала, як душі проміння.  
Захвилювала молодим кипінням  
Мене п'янка спокуса нагоди.

Тремтливість рук і терпкість губ твоїх,  
І злotoквітка голубої ночі  
Спирали дух свавільний мій, урочий  
Серед шаленства неземних утіх.

І я згоряв в обіймах тисяч сонць,  
Зникав, як час у божевіллі весен.  
...Твоя любов — то дивина експресій,  
В тремкій сльозі непроминуций сон.